

BİR KAYIPLAR ROMANI: ÇELO

Abdullah Ezik

- Abbas Sayar'ın ilk kez 1972 yılında yayımlanan, 1973'te Türk Dil Kurumu Ödülü'ne değer görülen romanı *Çelo*, Türk köylüsünün ne şartlar içerisinde yaşadığını, içerisinde bulunduğu durumu, kültür ve gündelik yaşantısını farklı yönleriyle vurgulayan bir eserdir. Ana hatlarıyla romanın merkezî karakteri Çelo'nun başından geçenleri, hakkını arama mücadelesini, umutsuz aşkını, köy ve köylüyle ilişkisini anlatan roman, dönemin köy gerçekliğini de sıkça tartışmaya açan bir anlatı olarak değerlendirilebilir.

Çelo, her şeyden önce dönemin köy gerçekçiliği ile birlikte değerlendirilebilir. 1950'lerden itibaren Türk edebiyatında önemli bir karşılığı olan "köy" ve "köy edebiyatı", Abbas Sayar'ın yazınında da kendisine önemli bir karşılık bulmuştur. Mahmut Maral'ın *Bizim Köy*'ü (1950), Orhan Hançerlioğlu'nun *Ekilmemiş Topraklar*'ı (1954), Kemal Tahir'in *Sağır Dere* (1955) ve *Büyük Mal*'ı (1970), Yaşar Kemal'in *İnce Memed* (1955) ve *Teneke*'si (1955), Talip Apaydın'ın *Sarı Traktör*'ü (1958), Fakir Baykurt'un *Yılanların Öcü* (1959) ve *Irazca'nın Dirliği* (1961), Kemal Bilbaşar'ın *Cemo*'su (1966) ve son olarak Abbas Sayar'ın *Yılkı Atı* (1970) ile *Çelo*'su (1972), bu noktada geçmişten gününe köy edebiyatının nasıl geliştiğini ortaya koyması bakımından ortaya önemli bir tarihsel izleni çıkarır. Kendisinden önceki yıllarda/süreçte kaleme alınmış romanları birçok açıdan etüt edip özümsemiş bir yazar olan Abbas Sayar, kendi edebî serüveni boyunca kaleme aldığı şiir, öykü ve romanlarda da bu birikimden sıkça faydalanır. Anlatı biçimindeki duruluk, diyaloglardaki yalınlık, tasvirlerdeki gerçeklik, olayları anlatırken sıkça başvurduğu mesafeli tavır bu anlamda onun edebiyata yaklaşımını göstermesi bakımından da önemlidir.

Abbas Sayar'ın *Çelo*'su, ana planda küçük yaşta anne babasını kaybetmiş Çelo'nun başından geçenleri merkezine alır. Anne baba kaybının ardından "nene"sine emanet edilen, ondan sonra "emmi"si Eset

Çavuş gözetiminde büyüyen Çelo, hayatı boyunca birçok zorlukla mücadele etmek zorunda kalır. Eset Çavuş ile eşi Fadik, ona sürekli ağır işler verir, sözel ve fiziksel şiddet uygular, onu maddi-manevi sömürmek için ellerinden gelen her şeyi yapar. Öte taraftan Çelo, bu süreçte kuze-ni Kezik'e âşık olur ve amcasının yaptığı bütün zorbalıklara sessiz kalır. Nihayetinde aşk, onun için her şeyi karanlığa iten temel bir güç olarak belirir. Ancak her şey, Çelo'nun babasından kendisine kalan mirası, köydeki arazileri istemesiyle değişmeye başlar. Romanın asıl çıkış ve kırılma noktası da budur. Artık ilk gençlik yıllarını yaşayan, 19 yaşında bir delikanlı olan Çelo, kendisine kalan mirasa sahip çıkmak, hayatını kurmak, kendi yolundan gitmek ister. Olaylar da bu noktadan sonra giderek farklı bir hâl alır.

Abbas Sayar, *Çelo*'da oldukça yalın ve yerel dil unsurlarıyla, çoğunlukla da şiveyle biçimlenen bir dil tercih eder. Köy gerçekliğinin sınırlarını birçok noktada kabul eden yazar, romana dışarıdan müdahale etmeyi uygun görmez, dilini de ona göre biçimlendirir. Romandaki karakterler de hikâyenin ana anlatıcısı da benzer bir şive ile konuşur. Dolayısıyla bu noktada bütün bir romanın gerek yapı gerekse içerik bakımından köy ile ilintili olduğu söylenebilir.

Bir Hak Arama Davası: Çelo'nun Kayıp Mirası

Romanın merkezinde Çelo'nun amcası Eset Çavuş ile yüzleşmesi ve ondan kendisine kalan mirası talep etmesi yatar. Çelo, babası öldükten sonra önce babaannesine, ardından da amcası Eset Çavuş'a emanet edilmiştir. Eset Çavuş, babasından Çelo'ya kalan tarlayı ona vermez, kendisi sürmeyi, kazandığı paraya da el koymayı tercih eder. Çelo'yu da bu süreçte birçok işte kullanır, gerek maddi gerekse manevi olarak sömürür. Onu tarlada çalıştırır, ev işleriyle görevlendirir, nihayetinde çobanlık yapmaya zorlar. Çelo 19 yaşına geldiğinde ise işler yavaş yavaş değişmeye başlar.

Çelo, ilk gençlik yılları ile birlikte dünyaya daha geniş bir plandan, farklı bir pencereden bakmaya başlar. Artık olgunlaştığını düşünür ve babasından kendisine kalan mirasın peşine düşer, bu meseleyi kendi zihninde sorgulamaya başlar. Bir süre sonra da babasından kendisine kalan tarlayı amcasından talep eder. Eset Çavuş'un tarlayı ona iade etmeyi reddetmesiyle işler giderek farklı bir boyuta evrilir. Amcası tarafından reddedilen ve artık onlarla birlikte yaşamak istemeyen Çelo, hem hayatını idame ettirebilecek alternatif bir yol, hem de ona bu süreçte destek olabilecek bir hâmi arama yoluna gider.

Çelo, öncelikle başka bir yerde oturan, sevip saydığı dostlarından Nail Efendi'ye başvurur. Nail Efendi, ona çalıştığı çiftlikte bir iş ayarlar. Uzun yıllar amcası ve ailesi tarafından aşağılanan, fiziksel şiddete maruz kalan, bütün mal varlığı ve kazandığı para elinden alınan Çelo, burada ileriye dönük planlar yapmaya koyulur. Nail Efendi bu süreçte onun akıl hocasıdır. Nail Efendi, ona öncelikle babasından kalan tarlaların tapularını bulmasını söyler. Eğer tapular bulunursa hem hükümet önünde hem de aile içerisinde Çelo'nun eli daha güçlü olacaktır.

Bir süre sonra eline geçirdiği çeşitli belgelerle Eset Çavuş'a müracaat eden Çelo, onu ikna edemez. Amcası bu tarlaların kendi malı olduğunu iddia eder, yeğeni ne az da olsa maddi yardımda bulunabileceğini söyler. Onun gözünde bu, yüce gönlünden kopan bir tür yardım/bağıştır. Böylelikle Çelo'yu kandırarak elindekileri belgeleri alma hayali kurar. Bu noktada dikkat çeken ilk husus, Çelo ile Eset Çavuş arasındaki ilişkidir. Bu iki karakter, romanın genel şablonunda birbirlerine her anlamda zıt hareket eden ve "düşman" olarak tanımlanabilecek karakterlerdir. Sayar, köy gerçekliği içerisinde benzeri diğer birçok yazarda da görüldüğü üzere "düşman karakterler"i birbirlerine en yakın noktalardan seçer. İki akraba, amca-yeğen bu noktada ona bir seçenek olarak sunulur. Düşman uzakta değil, yakınlardadır. İçeriden çatlayan bir aile söz konusudur. Amca-yeğen çatışması ise bir süre sonra kaçınılmaz olur.

Çelo ile Eset Çavuş arasındaki rekabette birçok alt unsur vardır. Burada söz konusu olan salt tek planlı bir anlatı değildir. Zemininde miras meselesi yatsa da bu iki karakter arasındaki ilişkiyi çetrefilli kılan birçok yan unsur mevcuttur. Bunlardan ilki miras, ikincisi Çelo-Kezik ilişkisi, üçüncüsü ise sürekli el değiştiren iktidar meselesidir.

Umutsuz Bir Aşk: Çelo ile Kezik

Abbas Sayar, köy gerçekliği içerisinde bir yandan oldukça umutsuz, bir yandan da oldukça gerçekçi/anlamli bir aşk hikâyesini okurla paylaşır. Çelo, roman çerçevesinde baş düşmanı olarak tanımlanabilecek Eset Çavuş'un, amcasının kızı Kezik'e âşık olur ve bu aşk için her şeyi yapmaya karar verir. Romandaki olaylar boyunca Çelo'nun tavırlarını, düşünce ve eylemlerini etkileyen en önemli unsur bu noktada hep Kezik olur. Aşkın ve Kezik'in biricikliği Çelo'yu derinden etkiler, sarsar, yönlendirir.

Çelo için aşk, her şeyden önce onun karamsar dünyasını aydınlatan bir unsur olarak değerlendirilebilir. Amcası tarafından ilk gençlik yıllarında itibaren birçok ağır işte çalıştırılan ve bu tür vesilelerle evden yavaş yavaş uzaklaştırılan Çelo, bütün zor zamanlarında kurtuluşu aşka tutunmakta, Kezik'i düşünmekte bulur. Onun için Kezik, bütün bu sıkıntılara dayanmasını sağlayan başat bir unsurdur. Bir gün Kezik ile evleneceği, onunla birlikte yuva kurup mutlu mesut yaşayacağı hayali/düşüncesi Çelo'yu hayata bağlar; amcasının, yengesinin ve amca çocuklarının kendisine yaptıkları zulümlere sessiz kalmasına sebebiyet verir.

Çelo-Eset Çavuş ilişkisinde Kezik bir ortak nokta olarak ön plana çıkar. Çelo, birçok zulme aşkı uğruna ses çıkarmazken denge, Kezik'in Ablazlar'ın Haydar ile evlendirilmesiyle bozulur. Bu, bir noktada Eset Çavuş'un Çelo'ya karşı hamlesi olarak değerlendirilebilir. Kezik, kendisi istememesine rağmen babası tarafından gönülsüz bir şekilde Haydar ile evlendirilir, böylece köyden ve Çelo'dan uzaklaştırılmış olur. Çelo'nun bu evliliği babaannesinin dostu ve kendisine kol kanat geren figürlerden birisi olan Zöhre'den öğrenmesi de bu noktada çarpıcı bir unsur olarak değerlendirilebilir.

Çelo, roman boyunca hiçbir gelişmeyi ana kaynağından öğrenemez. Bütün gelişmeler ona yan kaynaklardan sunulur, böylece olaylara olan etkisi de hep sınırlandırılmış/kısıtlanmış olur. Zöhre, bu noktada belirgin bir rol üstlenir. Çelo ile Kezik ilişkisinde iletişimin sağlandığı başat figür odur. Çelo, Kezik'ten haber almak istediğinde hep ona başvurur ve bu durum roman boyunca hep Zöhre üzerinden yürür. Öyle ki romanın son sahnelerinde Kezik'in acı sonu da Çelo'ya yolladığı mektup da Zöhre üzerinden sahibini bulur. Köy gibi oldukça kapalı olan ve kadın-erkek iletişiminin doğrudan sağlanmadığı bir yerde Zöhre'nin konumu da bu noktada çarpıcıdır. Sayar, Zöhre gibi bir aracı karakter ile hem köy gerçekliğine bağlı kalmış olur, hem de onun üzerinden farklı anlatılara zemin hazırlar.

Kezik'in Haydar ile evlendirilmesinin ardından Çelo'yu amcası Eset Çavuş'a karşı durduran hiçbir etken kalmaz. Bu noktada yapabileceği en önemli hamlenin kalbine/duygularına gem vurup amcasından hakkı olan mirası almak olduğunu düşünen Çelo bu uğurda her yolu denemeye karar verir. Devreye ilk olarak köy meclisi girer. Abbas Sayar, romanın bu noktasında köyde işlerin nasıl yürüdüğünü görünür kılarken ilişkiler ağını besleyen farklı unsurları nasıl gözettiğini de ortaya koyar. Köy meclisi, her iki tarafa anlaşma, ortak yol bulma çağrısı yapar. Nihayetinde Çelo da Eset Çavuş da köyün bir parçasıdır ve aralarında bir kavga ortamı doğması istenmez. Dolayısıyla bu toplantılardan belirgin bir sonuç da çıkmaz.

Köy meclisinden istediği gibi bir sonuç elde edemeyen Çelo, hakkı olan mirası almak için başka yollar aramaya koyulur. Aklına uzun süredir kendisine miras kalan tarlaya sahip olmak isteyen ve bölgenin görece varlıklı ailelerinden olan Kilkuyruk'un Yusuf gelir. Çelo, Yusuf'a bir anlaşma teklif eder. Bu anlaşmaya göre kendisi belirli ve cüzi bir para karşılığında miras hakkını Yusuf'a devredeciktir. Bu işten Çelo'nun çıkarı eline doğrudan bir para geçmesi ve amcası ile mücadele etmekten kurtulmasıdır. Yusuf ise az bir para ile uzun zamandır arzuladığı bir tarlaya sahip olacaktır. Böylelikle iktidar ilişkilerini etkileyecek önemli bir adım atılmış olur.

Çelo, bir aralık uğradığı Zöhre'den Kezik'in Haydar'dan ayrıldığını ve baba evine döndüğünü öğrenir. Böylece Zöhre yine üzerine düşeni yamış olur, aracı karakter olarak Çelo-Kezik ilişkisini yeniden diriltir, körelen ateş harlanır. Çelo, bu gelişmenin üzerine amcasına bir haber yollar. Eğer Kezik ile evlenmesine izin verilirse miras hakkından vazgeçeceğini iletir. Bu teklif başka çıkar

yolu olmayan amcası tarafından kabul edilir, ancak bir süre sonra yeni sorunlar baş gösterir. Öncelikle Yusuf, aralarındaki anlaşma bozulduğu için Çelo ve Eset Çavuş'a düşman olur. Köydeki bütün ağırlığını kullanarak ahaliyi onlara karşı kıskırtır. Böylece köydeki iktidar odakları devreye girmiş, saflar yeniden iç içe geçmiş, her şey alt üst olmuş olur. Köy meclisi de bu olaydan sonra başta Çelo olmak üzere aileye karşı mesafe alır. Her şey bir anda tepetaklak gelişir.

Eset Çavuş ile ortak bir anlaşma zemini bulan Çelo, amcasının çocukları İzzet ve Duran ile çalışmaya başlar. Bu süreçte kuzenler arasındaki ilişki de sürekli değişir. Başta nötr olan ilişki, Yusuf'un ve arından köy meclisinin kendilerine sırt çevirmesiyle farklı bir yöne evrilir. Nihayetinde İzzet ile kavga eden Çelo, yeniden aileden uzaklaşır. Köydeki ve ailedeki iktidarın kendisinden uzaklaştığını ve sözünün giderek anlamsızlaştığını fark eden Eset Çavuş da anlaşmayı bozar. Kızı Kezik'i yeniden kocasının evine, Haydar'a yollar. Böylelikle köylü ile arasını düzeltir. Bundan sonraki süreçte Yusuf için bir yalnızlaşma süreci söz konusu olur.

Çelo için her şey Kezik ile bağlantılı bir şekilde anlamlıdır. Çocukluk yıllarından beri onun en büyük düşü Kezik ile evlenmek, onunla yuva kurmaktır. Miras da köy de mal mülk de onun için tek bir şeye hizmet eder: Kezik ile ilişkilerinin önünü açmak. Ancak işler Çelo'nun hayal ettiği ve istediği gibi gelişmez. Eset Çavuş'un anlaşmayı bozması, hem kızını hem de mirası ondan esirgemesi; köylünün bu ilişki üzerine sürekli dedikodu yapması ve giderek Eset Çavuş'tan yana tavır alması; Yusuf'un sürekli harlanan hıncı; Ablazlar'ın da işin içine girmesiyle Çelo'yu tamamen yalnızlaştırır. Kezik-Çelo ilişkisinin önünde birçok yeni engel belirir

Kezik'in tekrar Haydar'ın evine gönderilmesiyle Çelo'nun son ümitleri de yitirilmiş olur. Bundan sonraki süreçte onun için yalnızlıktan başka hiçbir şey söz konusu değildir. Aşk, Çelo ve Kezik için bir hayaldir. Bu uğurda yapayalnız kalırlar, kimse onlara kol kanat germez. Böylelikle Çelo'nun çocukluktan beri beslediği umutsuz aşk tamamen söner, her şey büyük bir gerçekliğin parçası olur. Yalnız Çelo, aşktan nasibini alamaz.

Çelo'nun Kezik ile olan ilişkisi hem aşk penceresinden hem de iktidar ile ilişkisi bakımından çarpıcıdır. Onun Kezik ile yakınlaşıp uzaklaşması iktidar odaklarıyla ilişkisini de derinden etkiler. Eset Çavuş da köy meclisi de Yusuf ve Haydar da bu ilişkiye farklı yerlerinden müdahil olurlar. Ancak nihayetinde hemen her şey bu ilişkinin aleyhinde gelişir. Çelo, iktidarı hiçbir zaman ele geçiremez. Hiçbir zaman muktedir karakter olamadığı için de amacına ulaşamaz. Bu noktada Çelo-Kezik ilişkisinin daha başlangıcından itibaren ölü doğduğunu, her şeyin Çelo'nun kafasındaki vehimlerden ibaret olduğu ifade edilebilir.

Sürekli El Değiştiren “Bir İktidar Düşü”

Çelo'da sürekli olarak el değiştiren bir iktidar yapısı söz konusudur. Romanın geçtiği köyde tek bir iktidar düşüncesinden ziyade bitişik ve gelişmelere göre el değiştiren bir yönetim yapısı vardır. Bu konuda Kalkuyruk'un Yusuf, Eset Çavuş, köy meclisi gibi birçok farklı unsur ön plana çıkar; ancak bu unsurlar-

dan hiçbir iktidarı tek başına ele alacak bir değere ulaşamaz. Hep el değiştiren, bazen bireysel bazense kolektif olarak ön plana çıkan bir iktidar yapısı devreye girer.

Romanın başlangıcında iktidar, ağırlıklı olarak köyün ileri gelenlerinde ve bir tür köy meclisi olarak tanımlanabilecek kişilerdedir. Eset Çavuş ile Çelo arasındaki dengeyi sağlayan ve miras konusunda orta yolu bulmaya çalışan da bu yapıdır. Ancak işler her iki taraf için de istenildiği gibi gitmeyince işler değişmeye başlar. Çelo'nun bir başka iktidar kaynağına, Kalkuyruk'un Yusuf'a başvurması ortaya dengeleri alt üst eder.

Kalkuyruk'un Yusuf, bölgenin güçlü figürlerinden birisi olarak ön plana çıkar. Bunu köydeki ağırlığından ve Çelo'nun teklifini hemen kabul etmesinden anlamak mümkündür. Onun için büyük bir getiri vadeden ve uzun süredir peşinde olduğu tarlayı kendisine yakınlaştıran bu teklif, Yusuf'u memnun eder. Eset Çavuş ile çatışmaya girmekten, onunla mücadele etmekten çekinmez. Salt bu durum dahi Yusuf'un iktidar konusundaki gücünü ve sınırlarını açıkça ortaya koyar.

Çelo'nun Eset Çavuş ile anlaşması sonucunda iktidar yapısı yeniden tartışmaya açılır. Çelo'nun anlaşmayı yok sayması karşısında büyük bir öfkeye kapılan Yusuf, ona ve amcasına karşı harekete girer. Çelo-Kezik ilişkisine dair dedikodular çıkarır. Köy meclisini de amca-yeğene karşı kışkırtır. Öyle ki bu meselelerden Eset Çavuş'un çocukları İzzet ve Duran dahi etkilenir. Nihayetinde Eset Çavuş da anlaşmayı bozmak zorunda kalır. Zira bir tarafta köy meclisi, diğer tarafta Yusuf, öteki tarafta ise kızı Kezik'i geri isteyen Haydar söz konusudur. Böyle bir yapıda güçlüden yana tavır alan Eset Çavuş, hızla Çelo'dan vazgeçer. Böylelikle iktidar yapısı/odağı yeniden el değiştirir.

Romanın son bölümünde Çelo, artık tamamen yalnızlaştığını fark eder ve elindeki her şeyi kaybettiğinin ayırdına varır. Köydeki iktidar yapıları kendi aleyhine çalışmaktadır. Köy meclisi de, amcası Eset Çavuş da, Kalkuyruk'un Yusuf da, ötekiler de karşı safta yer almaktadır. Böylelikle sığınabileceği kimse kalmaz. Bu durum onda büyük bir öfke dalgalanmasına yol açar. Çelo, yeniden harekete geçmeye kararı verir. Bu yolda (gerek miras gerekse Kezik) bir daha geri dönüşü olmayan adımlar atmaya koyulur.

Bir Kayıplar Romanı: Çelo

Çelo, amcasının anlaşmayı bozduğunu ve Kezik'i tekrar kocasına, Ablazlar'ın Haydar'ın evine yolladığını öğrenir. Burada ona yeni gelişmeleri aktaran yine Zöhre Em'e'dir. Roman boyunca Çelo'nun en önemli haber kaynağı olan Zöhre, ona Kezik'in başına gelenleri anlatır, böylelikle büyük bir felaketin önünü açar.

Yapacak hiçbir şeyi kalmayan ve hem maddi (miras) hem de manevi (Kezik, aşk, gelecek) olarak elindeki her şeyi kaybeden Çelo, amcasıyla son kez konuşmak üzere öfke dolu bir şekilde tarlaya gider. Eset Çavuş ile tartışan Çelo, elindeki kama ile amcasını öldürür. Hemen ardından da köyü terk ederek dağa kaçır. Bu cinayetin ardından herkes büyük bir paniğe kapılır. Kimse ne yapar-

çağını bilemez. Köyde ilk defa birisi zor kullanmış, şiddete başvurmuştur. Eset Çavuş'un evinde ağıtlar yakılır, köylü ne yapacağını şaşırır.

Eset Çavuş'un ölüm haberinin ardından baba ocağına dönen Kezik, kimseyle konuşmaz, köylülerle iletişim kurmayı da reddeder. Nihayetinde onun için trajedinin boyutu ve sonuçları çok daha ağırdır. Babası, âşık olduğu genç tarafından öldürülmüştür. Bir süre sonra yas dönemi bitip baba ocağından kocasının evine dönme zamanı geldiğinde Kezik yeni bir karar verir. Büyük bir bohça hazırlayarak bunu Duran vasıtasıyla Zöhre Eme'ye yollar. Bir süre sonra ise Kezik'in kendisini Sadullah'ın Gölü'ne atarak intihar ettiği haberi duyulur. Böylece Eset Çavuş'un ardından Kezik de ölümü tadar. Romandaki ikinci ölüm gerçekleşir.

Kezik, Duran aracılığıyla Zöhre Eme'ye yolladığı bohçada Çelo'ya bir mektup bırakır. Ona başından geçenleri, duygularını ve hayal kırıklıklarını anlatır. Kezik böylece hem içinden geçenleri dışa vurur, hem de zor zamanlar için biriktirdiği birkaç altını Çelo'ya bağışlar. Bu, onun âşığına son hediyesi, son buse-sidir. Böylelikle her şey bir daha geri dönüşü olmamacasına son bulmuş olur.

Kezik'in ölümü, Çelo için son büyük darbe olur. Nihayetinde teslim olur, tutuklanır ve yargılanır. Mahkeme günü büyük bir acıyla bütün olan biteni itiraf eden Çelo, salondan çıkmak üzereyken İzzet ile göz göze gelir. Ona, er geç hapisten çıkacağını ve hakkı olan mirası almak için kendisiyle mücadele edeceğini söyler. Roman da böylelikle Çelo'nun tekrar başa dönmesi, miras meselesine atıf yapmasıyla tamamlanmış olur. Nihayetinde Abbas Sayar, bu son sözlerle hikâyenin odak noktasını yeniden okura hatırlatır. *Çelo*, her şeyden önce bir miras ve hak arama romanıdır. Aşk da köy hayatı da onun için hikâyenin bir parçası olmakla birlikte merkezde yer alan konu belirgindir. Çelo'nun davranışlarını, duygu ve düşüncelerini belirleyen en önemli konu bu davadır. Romandaki diğer karakterlerin hareketlerini de bu mesele belirlemiştir. Çelo'nun bu son sözleri de dolayısıyla hikâyeye dair içerisinde barındırdığı göndermelerle çarpıcıdır.

Abbas Sayar'ın ilk kez 1972 yılında yayımlanan eseri *Çelo*, bir kayıplar romanıdır. Anlatı boyunca elindeki her şeyi kaybeden Çelo, giderek yalnızlaşan, aşkını, umudunu, geleceğini ve hayatını bir bir yitiren bir karakterdir. Sayar'ın büyük/zengin bir köy hikâyesi olarak kurguladığı eser, gerek köy gerçekliğine dair sunduğu perspektif gerek yalın dili gerekse devrin yaşantı biçimini farklı yönleriyle vurgulaması bakımından dikkat çekici bir kurgusal metindir.